

חלומות של החייקה

מאת עורך ההתחרות, סידרת תצלומים מאת **מקסים סלומון**, צלם "העולם הזה"

"זוהי!" אומר לנו הזקיף ליד השער.

היא מתקרבת אלינו בצעדים הססניים במקצת, מעיפה בנו מבט לא בטוח ומחייכת. הצלם משמיע אותה של הקלה ומסתיר את פניו מאחורי המצלמה. כי זהו טבעם של צלמים — אוהבים הם בני אדם יפים, וביחס לרחל אין כל ספק: היא יפה. היא יפה גם במדים, ובודאי תהיה יפה עוד יותר בשמלה החדשה שתהווה חלק מן החלום. (אגב — היא לה מול השמלה נקנתה ביום האחרון לפני הנהגת הקיצוב. כעבור יומיים היה החלום נשאר חלום.)

כי הגה מתחיל החלום. ליתר דיוק: מתחילים שני חלומות. החלום האחד הוא חלומה של רחל שלנו: חלומה של החיילת הקטנה המנסה "לחטוף" ב-24 שעות יקרות של חופשה את כל החסר בחיים האפורים של המחנה — במקום יפה במקום טרמפ מפוקפק, שמלה נאה ליד שולחן בודד במלון מפואר במקום העמידה בתור למטבח המחנה, גופש על שפת-הים בחברת אמנים צרפתיים במקום שעור של תרגול-סדר-חמוש, ובעיקר — ארוחת הבוקר במיטה (בשעה 11!) במקום אותה שריקה ארורה.

ואילו לנו — חברי המערכת שגלו אליה בחופשה קצרה זו — היה חלום נוסף. צלמי "העולם הזה" וסופריו עובדים בתנאי ניצול, לפי כל כללי שיטות-היועץ (כרגיל בכל קואור-פרטיב), וגופש אינו ניתן להם אלא בשעה שיש להכין רפורטג'יה על גופש, והפעם נהגו באמת. אפילו הצלם, שעקב אחרי רחל המשתובבת בחול ובמים, שכח שהוא עובד.

רחל היא אחת מני אלפים — אלפי בנות החולמות, באותם רגעי חלום המצויים בחיי כולנו, חלום דומה, היא זכתה. אותן שלא זכו יכולות, לפחות, להשתתף בעלילות יממה זו מבעד לעדשת המצלמה.

ובכן, הגיע סוף-סוף הרגע הגדול. המכונית מחכה בשער המחנה הצבאי. אנו ממתנינים לקבל את פניה של רחל, שחבר השופטים העניק לה את הפרס הראשון עבור התשובה המקורית ביותר לשאלה: "מה הייתי עושה לוא ניתנה לי האפשרות לבלות יממה אחת כחלומתי". ("העולם הזה" 665).

אנו יודעים שהיא בת 18 ושהיא חיילת. אולם פרט אחד אין אנחנו יודעים: מה מראה פניה? וזוהי, כמובן, שאלה המעניינת את כולנו, ובעיקר את הצלם.

מכונית מפוארת ממתנה לה ליד השער, ועורך התחרויות של "העולם הזה", בלוית צלם המערכת, מקבל את פניה בברכה.

התחלתו של חלום: החיילת רחל מגישה את תעודתה לשומר. היא יוצאת לחופשה-חלום של יממה.

הבחירה היא קשה: כשכל החנות מלאה שמלות יפות ומגרות קשה להחליט באיזו לבחור. איזה הבלד בין חנות-האפנה והאפסנאות של המחנה!

ועכשיו מתגשם החלום: המקום, חנות האפנה של האקיות אנגלנדר, ברח' אלנבי 66, בת"א. המשימה: להחליף את חצאית החאקי בשמלה מהודרת.

ועתה גם נעלים: לא מאלו שמקבלים בצבא. אלא זוג המתאים גם לשמלה. ולא סתם בחנות נעלים, אלא אצל קני, הצועד בראש אופנת הנעלים.

